

Arrest

nr. 74 688 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt volgens zijn verklaring op 27 januari 2009 aan op het Belgisch grondgebied en dient op 28 januari 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 26 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 68 740 van 19 oktober 2011 van de Raad wordt het beroep van verzoeker verworpen en worden hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten C. A. (...)

en van nationaliteit te zijn : Georgië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/10/11 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 4 november 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dienen te verlaten.

De verzoeker heeft ernstige redenen om de vernietiging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker is vanuit medisch oogpunt in de werkelijke onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst.

Hij kan geen gevolg geven aan het uitwijzingsbevel.

Hij behoeft psychiatrische en psychologische opvolging in België.

De verzoeker heeft een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op basis van medische redenen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De behandelende geneesheer is dokter P. S, acute psychiatrie en psychotherapie.

Uit het medisch attest dat overgemaakt werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt:

- een duidelijke vrij ernstige diagnose, nl. depressie, angstig, randpsychose, PTSD;*
- dat de behandeling noodzakelijk is en bestaat uit diverse vormen van medicatie;*
- dat de duur van de behandeling onbepaald is;*
- dat er duidelijke gevolgen en complicaties bestaan mocht de behandeling worden stopgezet, nl. suïcide;*
- ondersteuning psychiater is noodzakelijk.*

Een terugkeer naar verzoekers thuisland is volgens de arts tegenaangewezen

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, alsook naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name enerzijds dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd door de Raad en anderzijds dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht betreft.

Wat verzoekers betoog betreft dat hij vanuit medisch oogpunt in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst, waarbij hij dezelfde medische argumenten aanvoert als in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, welke werd ingediend op 4 november 2011, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing

kon beschikken om deze beslissing te nemen. De bestreden beslissing werd genomen op 25 oktober 2011 en dus vóór het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier is buiten de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die zoals voormeld dateert van na de bestreden beslissing, geen enkele indicatie terug te vinden van de medische problematiek die verzoeker thans inroept. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is. Bijgevolg toont verzoeker met zijn betoog noch de schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het verzoeker vrij staat om eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de overige aangevoerde bepalingen laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepalingen dan wel bestaat, zodat het middel wat deze betreft niet ontvankelijk is. Minstens valt verzoekers kritiek samen met de hierboven besproken grieven.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Tevens voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché P.V.B. maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

‘Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2 “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.’

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

- De beslissing werd uitgeprint op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en verstuurd via aangetekende zending;

- De verzoeker was evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

- In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoeker geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie,” (P Lecocq — B Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De administratieve beslissing dd. 25/10/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld: “De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, (P.V.B.), *attaché*.” De Raad leidt uit het betoog van verzoeker af dat hij de bevoegdheid op zich van *attaché* P.V.B. om de bestreden beslissing te treffen niet betwist. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een *attaché* bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet kan nemen. Hij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door *attaché* J.B. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing slechts ingescand werd. De eerste vraag die zich stelt, is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden, zoals reeds eerder gesteld, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het Delegatiebesluit van 18 maart 2009. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als

een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst in haar nota naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het Evibelsysteem, dat, *in casu*, de ingescande handtekening van attaché P.V.B. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché P.V.B. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Als bijlage bij de nota voegt de verwerende partij een nota van de heer Pynckels, Directeur-generaal ICT bij de FOD Binnenlandse Zaken, over het gebruik van de handtekening en archivering van documenten in de toepassing Evibel. Deze Evibeltoepassing verzekert de authenticiteit van de handtekening via een systeem van persoonlijke logins en wachtwoorden. Na validatie van een tekst of beslissing kan het document niet meer gewijzigd worden. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de figurerende handtekening zomaar door iedereen had geplaatst kunnen worden. Bovendien bevestigt verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P.V.B. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché P.V.B. niet de auteur is van de bestreden beslissing of dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd zodat er geen sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste. De omstandigheid dat verzoeker geen bestemming is in het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen *“algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* te kennen en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU